

25 Αυγούστου 2016

Στο καστρομονάστηρο του Αγίου Όρους!

Ορθοδοξία / Άγιον Όρος

Αιμίλιος Γάσπαρης

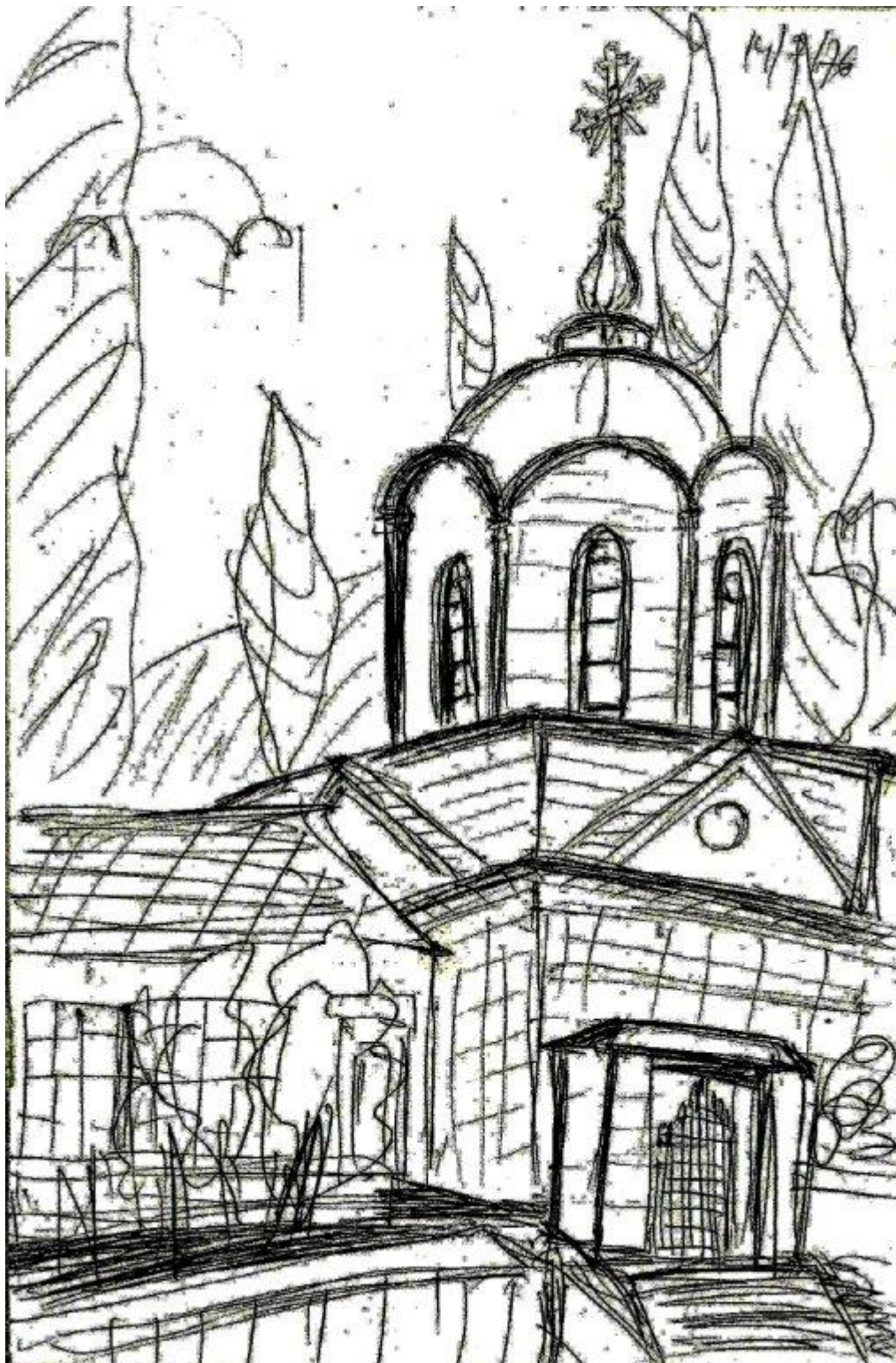

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2bwPiOg>]

Μεγίστη Λαύρα

18/7/1982

Στο караβάκι από την Ουρανούπολη στη Δάφνη, καθώς αφήναμε το χωριό πίσω μας, θυμήθηκα την κουβέντα με το γέροντα μοναχό στις αποθήκες στο κατάλυμα του Ρωσικού μοναστηριού. Είχε πει πως είναι πια καιρός να έρθουν οι Ρώσοι. Κάτι σαν το σεφέρι και το Μόσκοβο. Είναι άραγε το πλήρωμα του χρόνου τέτοιο για τόσο μεγάλες στιγμές; Τι περιμένουμε σε μια τέτοια γέφυρα συγκυριών; Πως γίνεται να προχωράς με τόσα προβλήματα άλυτα και ενεργά; Η αλμύρα και το θαλασσινό αεράκι μας μούσκει. Μετά φάνηκε η Θηβαΐδα. Ερείπια πανέμορφα, όπως τα κόκαλα που το κύμα έχει λευκάνει.

Παρεκκλήσι στη Μονή Δοχειαρίου

Έτσι και στον παράκτιο αυτό τόπο οι τοίχοι ορθοί και άσπροι και αθάνατοι, εκεί οι ίδιοι είναι φύση. Εκεί στη συνέχεια μαζί δεμένες οι υπέροχες ακρογιαλιές και οι πύργοι και οι ταρσανάδες. Το πρώτο μοναστήρι που θα δούμε λίγο πιο μέσα, μια ανάσα από την ακτή είναι η Μονή Δοχειαρίου. Ακολουθεί η Μονή του Ξενοφώντος, το Ρωσικό και η Δάφνη.

Ένα λεωφορείο γέμισε ασφυκτικά για τις Καρυές. Πλήθος σήμερα κατευθύνεται στο μεγάλο μοναστήρι, στην άκρη του Όρους. Η διαδρομή από τη Δάφνη στις Καρυές γίνεται με ανεβασμένους βαθμούς επικινδυνότητας. Ανεβαίνεις την πλαγιά περνώντας τη Μονή Ξηροποτάμου, την βλέπεις και από ψηλότερα και συνεχώς μέχρι να μπεις στο δάσος με τα έλατα. Πυκνό δάσος με λυγερόκορμα δέντρα κι άλλα χτυπημένα από τον κεραυνό και αλλού πλατάνια και τριγύρω και παντού κτίσματα ερειπωμένα. Το όχημα πλήρες από ψυχές που ψάχνουν και ψάχνονται. Γιορτάζει η Μεγίστη Λαύρα. Από τις Καρυές χωρίς κανένα άλλο σταθμό ξανά με το λεωφορείο προς τη Μονή των Ιβήρων και από εκεί με άλλο караβάκι προς τη Λαύρα. Από τον κόλπο του Αγίου Όρους στο Αιγαίο. Από έναν κόλπο στο πέλαγος. Υπερβολικά κουρασμένοι και πεινασμένοι απολαύσαμε το δείπνο στην Τράπεζα της Λαύρας και ιδιαίτερα ένα κρασί μοναδικό, από τα πιο χαρακτηριστικά και το ωραιότερο σίγουρα του Όρους. Και μόνο από αυτό μπορείς να μεθύσεις και να ζητήσεις λίγο να αγγίξεις περισσότερο τη θεία μυσταγωγία. Αυτό θα σε κρατήσει στην ιερή αγρυπνία, μια σταλιά σου δίνει τη δύναμη να ψάξεις για τα εσώτατα μονοπάτια που σε βάζουν σε σκοτεινά διλήμματα. Λίγο αρκεί και λίγο να σταθείς εκεί στο μέγιστο καστρομονάστηρο φτάνει. Ανάμεσα στον ουρανό και τη θάλασσα, με το βουνό πάνω και τόση ιστορία πίσω στους αιώνες, με αυτοκράτορες και ελεύθερους μέσα στους στενούς διαδρόμους της τέχνης, φτάνει η λέξη «μετουσίωση». Η πορφύρα και το πορφυρό και το κόσμημα μέσα στο καθολικό κι ένα κυπαρίσσι που διαιωνίζει την ίδια ακριβώς ιστορία. Αυτή που συνέχεια μας χτυπά το πόσο αδύνατοι είμαστε. Ένα φευγαλέο πέρασμα σε μια συμπαγή και αμετακίνητη εξουσία.

[Συνεχίζεται]

<http://bitly.com/2bQTY0S>